

Tiden bestaaende Ridderordener oprettholdes tilligemed de dem tillagte Midler, disse kunne ikke anvendes i andet Øjemed end det ved selve Institutionen foreskrevne. Kongen kan stifte andre Ordener og foreskrive dem deres Vedtægter.“ I Holland hedder det, „at ingen af Kongens Undersaatte kunne modtage udenlandske Ordenstegn, Titler, Rang eller Værdigheder uden Kongens særlige Tilladelse.“ Og i Svejts gælder det, at „Embedsmænd med flere maa af fremmede Regeringer hverken modtage Pensioner og Lønninger eller Titler, Gaver og Ordener.“ I den svejtsiske Hær maa ingen bære Ordener eller gøre Titler, som hidrøre fra fremmede Regeringer, gældende. Det er forbudt alle Officerer, Underofficerer og Soldater at modtage deslige Udmærkelser. Og for Italien gælder det, at „ingen kan modtage Ordenstegn, Titler eller Pensioner af en fremmed Magt uden Kongens Tilladelse.“ Der er en Del Lande, som jeg ingen Oplysninger har givet om, fordi de paagældende Haandbøger ikke have indeholdt noget i saa Henseende, og ikke af den Grund, at jeg har villet skyde noget ud.

Man vil altsaa, naar man sammenligner os med de os omliggende Lande, se, at vi ingenlunde behøve at slaa vort demokratiske Aasyn ned. Her hjemme har Spørgsmaalet om Ordener mange Gange været paa Tale, ikke blot i den grundlovgivende Rigsdag, men ogsaa mange Gange senere. I 1850 hævdede saaledes Finansminister Sponneck, at Staten havde intet med Ordenskapitulet at gøre. Ordenskapitulets Kapital var opsparet ved Bidrag fra Ordensmedlemmerne i de forskellige Ridderklasser. Og vel var der før 1849 af Statens Midler blevet henlagt 25,000 Rdlr. til Ordenskapitulet, men Staten havde senere faaet disse Penge tilbage. Saa blev det paa Rigsdagen hævdet, at Ordenskapitulets Kapitaler vare en Fond, som Rigsdagen maatte have Indseende med, og det førte til, at man i Aarene 1851—53 opførte Ordenskapitulets Regnskaber paa Finansloven. Jeg skal nævne dette Regnskab, som kun er paa 3 Linier, for at man kan se, hvorledes et saadant ser ud. Der er 3 Poster. I. Dannebrogsmændenes Pensionsfond, der balancerer med 13,846 Kr., II. Pensionsfond for Dannebrogsmænds Enker, som balancerer med 4,850 Kr., og III. Ordenskassen, der balancerer med 9,700 Kr. Kun i 3 Aar var Regnskabet opført paa Finansloven; saa forsvinder det pludselig derfra — af

hvilken Aarsag, har jeg ikke kunnet finde —, og det vender ikke senere tilbage.

I Samlingen 1868—69 var der en Forhandling her om Statens Forhold til Ordener og Titler, og af et nedsat Udvalg blev der afgivet en Betænkning, hvori indstilledes følgende: Ingen Embeds- eller Bestillingsmand kan herefter, saa længe han staar i Statens Tjeneste, erholde anden Titel eller Rang end den, som hans Embede medfører. Derimod blev der rejst Indsigelse i alt Fald af Regeringen mod, at det samme skulde gælde for Tildeling af Ordener. Saa vidt mig bekendt er den her citerede Indstilling af Udvalget den gældende Lov for Øjeblikket.

Hermed har jeg kortelig gjort Rede for Udvalgets Undersøgelse og Arbejde i sidste Rigsdagssamling. De ere jo ikke afsluttede, og jeg vil da henstille til det Udvalg, der mulig bliver nedsat, at fortsætte dem og fremkomme til Rigsdagen med de Indstillinger, det maatte finde Anledning til.

Men det, som man egentlig vil til Livs ved dette Forslag, er vel til syvende og sidst den menneskelige Forfængelighed; thi at komme nogle tomme Formaliteter og den Slags Ting til Livs vilde det jo være unyttigt at spille Rigsdagens Tid paa, naar de virkelige Realiteter ere døde og borte og ude af Verden. Nu citerede den ærede Ordfører mine Udtalelser fra i Fjor, at det ikke kan nytte at lovgive mod den menneskelige Forfængelighed. Nej, man kan saamænd godt lovgive mod den, og man kan bygge Paragraf paa Paragraf og vedtage den ene Bestemmelse efter den anden, men man udrydder ikke dermed den menneskelige Forfængelighed. Det er min Opfattelse. Men den ærede Ordfører siger: Vi lovgive jo ogsaa mod den menneskelige Dumhed. Javel, det gøre vi, saa vidt vi kunne, men vi udrydde den bare ikke ved vore Lovbestemmelser, lige saa lidt som vi udrydde den menneskelige Raahed ved de Straffebestemmelser og andre Bestemmelser, vi vedtage her.

Men der er et andet Forhold, jeg kunde have Lyst til at omtale ved denne Sags Behandling. Ere vi enige i den Synsmaade, at det er den menneskelige Forfængelighed, vi ville til Livs, saa kunde jeg tænke mig, at Udvalget tog under Overvejelse at imødegaa den paa de Punkter, hvor den giver sig Udslag i skadelige Foranstaltninger. Foruden i Ordens- og Titelvæsenet giver Forfængeligheden sig jo Udslag paa mangfoldige andre Maader. Her er der kun Tale om et enkelt lille